

El tiempo de Pere Roc II

Gana su segunda Liga consecutiva, esta vez con Jesús y Carlos (60-50)

MOISÉS RODRÍGUEZ

mrodriguez@lasprovincias.es

La victoria ante Francés, Javi y Bueno le permite firmar un hito que sólo han logrado otros cuatro restos: Mezquita, Pigat II, Genovés II y Sarasol I

VALENCIA. Pere Roc II ha iniciado una era. La de su reinado en las competiciones por equipos. Se ha acostumbrado a disputar finales y a cosechar un alto porcentaje de éxito. «Yo voy a prepararme la siguiente competición y a intentar ganarla», recita cuando se le interroga por su siguiente objetivo. Maneja el tiempo a su antojo. El de la partida y el de la temporada. Su reloj sonó ayer a las 6.30 horas. No había amanecido. Necesitaba tiempo, sólo unos minutos, para dedicárselos a Yumba. Rodrigo Sebastià paseó a su perra como si fuera un día cualquiera porque, en cierto sentido, afrontar partidas como las de ayer se ha convertido para él en algo casi cotidiano. «¡Venga, que ha llegado el momento!», exclamó a sus compañeros de vestuario cuando, 15 minutos antes de las 11, saltó a calentar a las losas de Pelayo.

La catedral. El escenario donde un puñado de veces al año se para el tiempo para rendir pleitesía a la vaqueta. Y en las tres últimas grandes citas ha estado Pere Roc II. Ganó la Liga de 2017, perdió el Individual y, ayer, revalidó el título de la máxima competición por equipos de la escala i corda profesional. Lo hizo en una partida excelsa, en la que junto a Jesús y Carlos doblegó a Francés, Javi y Bueno (60-50). Rodrigo

Santi de Silla, a punto de volver y sueña con ganar con su hermano

Si había ayer alguien especialmente feliz en la escala, ese era Santi de Silla. Ya no sólo por la victoria de su hermano, que también, sino porque ve la luz al final del túnel. El escalear se le sionó cuando estaba brillando a

PALMARÉS DE LA LIGA

Edición	Campeones
1. 1992	Sarasol I y Sarasol II
2. 1993	Pigat II, Xatet y Pepet
3. 1994	Oltra, Perele y Perele II
4. 1995	Pigat II, Pigat III y Pepet
5. 1996	Pigat II, Pigat III y Serrano
6. 1997	Álvaro, Oñate y Muedra
7. 1998	Sarasol I y Sarasol II
8. 1999	Sarasol I y Sarasol II
9. 2000	Ribera, Oñate y Tino
10. 2001	Álvaro y Dani
11. 2002	Álvaro y Tino
12. 2003	Núñez, Félix y Jesús
13. 2004	Mezquita, Tato, Tino
14. 2005	Mezquita, Tato y Canari
15. 2006	Mezquita, Tato y Canari
16. 2007	Núñez, Melchor y Tino
17. 2008	Genovés II, Sarasol II y Héctor
18. 2009	Genovés II, Salva y Héctor II
19. 2010	Genovés II, Salva y Nacho
20. 2011	Miguel y Dani
21. 2012	Álvaro, Salva y Herrera
22. 2013	Soro III y Jesús
23. 2014	Fageca, Javi y Monrabal
24. 2015	Puchol II y Santi
25. 2016	Miguel, Pere y Héctor II
26. 2017	Pere Roc II, Félix y Monrabal
27. 2018	Pere Roc II, Jesús y Carlos

Sebastià marca, de este modo, un hito que sólo ha estado al alcance de otros cuatro escalearers en 27 años de historia del campeonato: Pigat II y Sarasol I encadenaron dos Ligas y Mezquita y Genovés II prolongaron su reinado hasta los tres años.

Pere Roc II quiere un reinado todavía más longevo. Con sólo 25 primaveras siente que el tiempo es suyo. Derrocha ambición, esa que le lleva a indignarse cuando las cosas no salen como él quiere. «Yo veía que si éramos regulares teníamos más posibilidades. Esa discontinuidad no me gustaba, pero también he de comprender que estamos en una final y no todo sale como quieres», admitió tras la partida.

Se refiere al inicio, en que Francés, Javi y Bueno se marcharon de tres juegos (30-15). O al nuevo ba-

un gran nivel que incluso le habría colocado entre los candidatos para disputar esta Liga. Una fractura en un dedo le ha mantenido varias semanas de baja, ha pasado por el quirófano y se ha sometido a una dolorosa convalecencia. El sufrimiento tiene premio y Santi está a punto de volver a los trinquets. En los próximos días ya se entrenará con pelota blanda y cree que podrá jugar con vaqueta en un par de semanas. Anhela recuperar el tono y que Jesús levante su ter-

Jesús juega una pelota de volea durante la final de ayer ante la mirada de Pere Roc II.

XXEMA RODRÍGUEZ

jón cuando habían igualado a 35 y los azules colocaron un 45-35 que volvía a ponerles en jaque. «¡Venga, vamos! ¡Hacemos este!», gritó cuando pasó al dau después de suturar esa segunda sangría. El trío rojo volvió a equilibrar la contienda, ambas formaciones intercambiaron golpes y volvió a pararse el tiempo.

Hubo un 15 en el que se acabó la final. «Yo creo que no es un tanto,

ellos se llevan los dos últimos juegos con claridad», negaría después Francés. Pero no. Hubo un 15 con iguales a 50 que se asemejó a la película 'Atrapado en el tiempo', versionada en un trinquet. Si uno la pasaba de forma inverosímil, del otro lado de la cuerda hallaba una respuesta parecida. El intercambio de golpes del año. Cuando tras varios minutos de pulso sin cuartel sumó el conjunto rojo, hubo una lluvia de almohadillas. Paco Genovés abandonó la catedral, expresando con un gesto en el rostro su incredulidad por lo que acababa de ver.

Después del 15 maratoniano

Aquello fue el preludio del desenlace. De que Pere Roc II acelerase ya no el tiempo, sino el tiempo. La intensidad en la partida. Tras perder el 15, Javi quedó tendido en la escala. El escalear de Benidorm que ha mutado en canibal olió la sangre. Un rato antes había abroncado a Jesús. «Nos hemos pasado todo el campeonato así. Creo que ese a sido uno de los secretos para ganarlo, que nos hemos metido la intensidad en el

BENIDORM

Pere Roc II Resto
Benidorm

«¿Jugar en pareja? Que me pongan con quien quieran. Yo me prepararé para tratar de ganar el próximo torneo»

Jesús Mitger

Silla

«Con 50 iguales tuvimos ese temple que nos faltó al inicio de la partida. Ellos han jugado muy bien»

Carlos Punter

Genovés

«Estoy muy contento por la victoria, por la final que se ha visto y por el ambiente. Aún no me lo creo»

VILA-REAL

Francés Resto

Petrer

«Ellos juegan animaladas, están todo el rato luchando y se lo merecen. Hicimos todo lo posible»

Javi Mitger

Massalfassar

«Nos ha faltado un poco de suerte y energía la final. Se ha visto una buena partida, la gente lo ha pasado bien»

Bueno Punter

Meliana

«Llegar a la final en el debut... la valoración ha de ser positiva. Han jugado bien, hay que felicitarles»

cuerpo el uno al otro», desveló el mitger. Pero en ese instante no hicieron falta las palabras. Pere Roc II, Jesús y Carlos se olvidaron de estrategias e hicieron su juego, se centraron en no cometer fallo y, con una pizca de suerte, sellaron por la vía rápida una victoria que habían cocinado a fuego lento.

Tiempo. Es el que siente que no tiene Jesús. «Estoy muy feliz. Soy consciente de que con 35 años esto se acaba. Quiero disputar la Lliga todas las veces que pueda», afirmó. Carlos siente que tiene tiempo para cumplir su sueño, que es el de dar el paso atrás y conquistar el campeonato como mediero. «Ahora voy a celebrarlo. Me gusta que pueda ganar uno de Genovés, que allí últimamente todos juegan a raspall. Sólo quedamos José y yo», apuntó.

Tiempo. El que sabe que tiene por delante Javi, aunque se sienta ya veterano. «Nos ha faltado rematar, pero llegar a esta final cuando nadie contara con nosotros y haber podido ganarla... es para estar satisfecho por mi trabajo y el de mis compañeros», indicó el de Massalfassar.

«Para que gane uno, el otro tiene que perder. Me había ilusionado, sobre todo por Bueno y por Francés, y por la pasión de la gente de Petrér. Si la jugamos otro año juntos, intentaremos conseguirlo. Seguro que se ven en otra de estas», pronosticó. ¿Y él? Las ganas de Javi están intactas y, aunque también empieza a ser de los veteranos, no va a dejar de luchar. «Estoy satisfecho por mi

Bueno se lamenta durante la partida. :: T. RODRÍGUEZ

La revancha está servida el viernes en Vilamarxant

Peluco iba ayer por Pelayo realizando su particular campaña publicitaria. El siempre efectivo boca a boca buscaba captar aficionados para la partida del día de este viernes en el trinquet de Vilamarxant. «Tengo la misma partida, será la revancha», proclamaba con una sonrisa.

Francés, Javi y Bueno volverán al trinquet de su gran gesta, al lugar donde certificaron su clasificación para la final de ayer. También regresará Pere Roc II al lugar donde tumbó al campeón del Individual de 2016 junto los compañeros con los que ayer saboreó la gloria en Pelayo: Jesús y Carlos. El trinquet de Camp de Túria ofrecerá un suculento premio a la corda. La gran cita del próximo fin de semana, en todo caso, es la final de la Lliga de raspall, el domingo en Bellreguard.

carrera, pero creo que una más me la merezco», deslizó el mitger que ha disputado cinco finales de la Lliga y ha ganado sólo una.

El despertador de Álvaro Francés también sonó a las 6.30 horas. Se subió al coche y condujo hasta Silla. Jesús, natural de esta localidad de l'Horta, cogió el tren de antes. Ambos bajaron en la estación del Norte ilusionados y confiados en sus posibilidades. Jesús conquistó su tercera Lliga -antes ganó una de punter y otra de mitger en pareja- y el alicantino deberá esperar.

El tiempo juega a su favor. Recién iniciada ADE, compagina la carrera universitaria con la prometedora

trayectoria de pilotari. Escalater elegante, recuerda mucho a Miguel, con el que se ha criado como deportista. «Estaba un poco nervioso al principio, quería disfrutar. He aprendido que en las finales hay que ir a por todas desde el principio», indicó. Víctor Bueno también mira al futuro. «Mi siguiente objetivo es disputar la Copa. Creo que he demostrado que se puede contar conmigo», proclamó el escalater.

El futuro empieza hoy. El de seis pilotaris que tienen en sus manos la posibilidad de escribir muchas páginas gloriosas, como la final de la Lliga de ayer. Pere Roc II vuelve a dejar correr el tiempo.

ALKAZAR
TABERNA 1950
RESTAURANTE MARISQUERÍA
SEAFOOD RESTAURANT
C/ Mosen Ferrades, 9 y 11
(zona peatonal en el Centro de Valencia)
46002 Valencia
Reservas:
T. 96 352 95 75 - 96 351 55 51
M. 646 948 827 F. 96 352 23 26
reservas@tabernalkazar.com
WWW.RESTAURANTEALKAZAR.COM

TURKISH AIRLINES EuroLeague
VALENCIA BASKET VS REAL MADRID
ENTRADES DES DE 50€
PATROCINA: PULEVA
20:30H DIMARTS 20.MAR.2018
FAMILIA García
VALENCIA BASKET VS DISTRITO OLÍMPICO
PATROCINA: delibia
19:15H DISSABTE 24.MAR.2018
FONTETA ENTRADA LLIURE

FINAL DE LA LLIGA D'ESCALA I CORDA

Pere Roc II celebra la victòria amb els aficionats de Benidorm, ahir a Pelayo. E. RIPOLL

Les galeries de Pelayo presencien una colorida final entre les aficions dels sis pilotaris, acompanyats pels seus seguidors. El roig de Benidorm i Genovés s'enfronten al blau de Petrer i Meliana en una partida repleta de detalls

Benidorm, Petrer i una festa completa per al trinquet

P. VALERO VALÈNCIA

Encara faltava una hora per que començara la final i un grup d'aficionats de Genovés, amb samarretes de suport a Carlos, calfaven la partida a les portes de Pelayo fent explotar els seus masclets. L'ambient a la «catedral», com pertoca a una final de la Lliga en plena setmana fallera, va ser extraordinari durant tot el matí.

El remodelat restaurant del trinquet no va donar l'abast davant una marea humana amb ganes de pilota. Entre els esmorzar, cafès i copes prèvies a la partida van aparèixer el president de la Generalitat, Ximo Puig, i el de les Corts, Enric Morera, acompanyats per José Luis López, l'amfitrió del desenllaç de la Lliga. També els representants de la nova Fundació, que ahir va celebrar la seua primera final com ens responsable de la pilota professional. «Si no sabem traure-li rendiment a este espectacle és que som molt roïns», confessava un dels seus responsables amb la partida ja acabada.

Es podran millorar, tanmateix, algunes coses, com les interrupcions provocades per la gent que vol creuar la canxa per anar al bar o els serveis. Per contra, no es podrà fer res per millorar la intensitat i la cavallerositat amb la que es viu el joc. Que li ho diguen a Ribera, marxador de la final, que recorria de banda a banda l'escala acceptant travesses.

A la galeria del rest, els rojos de Benidorm animaven a Pere Roc II i els blaus de Petrer a Francés amb un intercanvi net de crits d'ànim.

Bueno, Javi (el que colpeja) i Francés van jugar una gran final. E. RIPOLL

Desperdigats per la resta del trinquet, una ampla representació de Meliana, amb ganes de vore a Bueno, i els de Genovés, que no van deixar mai de fer soroll.

A les lloses, la concentració impedia als jugadors disfrutar de l'ambient. Pere Roc II, sempre enèrgic, no deixava en pau a Jesús. L'ordena, el corregia, l'animava... A l'altra banda de la corda, Javi era el que asserenava a Francés en cada pausa. Molt més gelat que el rest de Benidorm, el de Petrer assentia i feia casa al de Massalfassar, que ahir jugava la seua segona final consecutiva amb Pere Roc II en contra. De nou va tocar creu per al mitger, malgrat que va demostrar estar en un gran moment de forma.

També Jesús, que a partir del 30-30 va començar a jugar al seu millor nivell. Fa 15 anys va guanyar la seua

primera final com a professional, llavors en la punta i amb la companyia de Núñez i Félix. Ahir, amb ganes de reivindicar-se, va soltar el braç. Tant, que després de caure a terra va patir unes rampes que semblava que el podien impedir jugar el tram final de la partida. Tot va quedar en un esglai.

La partida, com a bona final, va calfar-se. Una pilotada de Javi va impactar en el rostre d'un espectador. El gel va aparèixer ràpid per rebaixar la inflamació. Poc després, un (mal) aficionat parava una pilota bona de Javi. Ningú ho va entendre. Disgust per als blaus que perdien els nervis en el moment clau.

El últims quinze van estar enlluernats per la mirada perduda de Pere Roc II. Fixada en la seua segona Lliga consecutiva que va tancar una altra festa completa de la pilota.

« Hem fet tot el possible, ells són justos campions »

FRANCÉS
REST DE L'AJUNTAMENT DE PETRER

« Ens ha faltat al final un poc d'energia i sort. La gent ha disfrutat d'una gran final »

JAVI
MITGER DE L'AJUNTAMENT DE VILA-REAL

« M'han donat esta oportunitat i crec que l'he aprofitat. Treballo per estar en la Copa »

BUENO
PUNTER DE L'AJUNTAMENT DE MELIANA

van afonar i no van poder reaccionar a eixa punyalada. Amb 55-50, Pere Roc II va anar al dau amb la intenció de finiquitar el títol. Ho va fer per la via ràpida, mentre Francés,

Javi i Bueno es lamentaven per l'ocasió perduda. Un joc net va proclamar campions als rojos, un trio, amb qualitat i caràcter, just guanyador d'una final trepidant.

FINAL DE LA LLIGA D'ESCALA I CORDA

El trio de Pere Roc II imposa el caràcter en una vibrant final de Lliga

► El rest de Benidorm, Jesús i Carlos guanyen el títol davant Francés, Javi i Bueno (60-50) en una partida emocionant i espectacular a un Pelayo abarrotat

PEDRO VALERO VALÈNCIA

■ Pelayo brama. 50-50 al marcador i l'escala del trinquet dempeus, trencant-se les mans aplaudint un quinze interminable, un intercanvi de colps impossibles amb el títol en joc. Es podria haver acabat ahí la gran final de la XXVII Lliga Bankia d'escala i corda. Una partida que va omplir la «catedral», no va decebre ningú, va sorprendre més d'un i, al final, va acabar del costat del trio de Pere Roc II, Jesús i Carlos, que va imposar-se al de Francés, Javi i Bueno després de quasi dues hores de joc trepidant.

Els de l'Ajuntament de Benidorm, de roig, van mantindre la calma en moments clau, van aprofitar els seus colps de fortuna quan els van tindre i, el més important, van saber rematar la final a la primera gràcies al caràcter que va impulsar Pere Roc II.

Tanmateix, els primers jocs van ser per als de l'Ajuntament de Vila-real, els blaus. Javi de Massalfassar, que va oferir un recital durant tot el matí, va fer un pas al darrere per agafar canxa i ajudar a Francés. El jove de Petrer, en la seua primera gran final, va començar un poc gelat fins que va agafar confiança al rebot. Amb Bueno a la punta, atent i efectiu, els de Vila-real van començar fort. Les travesses no tenien amo.

Pere Roc II no amagava el seu descontent. Jesús no acabava de trobar el loci Carlos fallava algunes pilotes clares. Tanmateix, amb 20-30, els rojos van despertar. L'esquerra del rest de Benidorm va apareixer, recolzada pel mitger de Silla, arasi, infal·lible. Carlos, amb un sorollós grup de seguidors de Genovés a l'escala, va calfar-se i va matar quinze fonamentals. I amb això, els rojos agafaven la capdavantera d'una final amb moltes alternatives. Del 20-30 es passava al 35-30.

Javi va acusar el cansament. Va ser el torn de Francés i Bueno, que van emergir amb la il·lusió dels que juguen la seua primera final i no saben quan arribarà la segona. El jove rest de Petrer va recuperar el tacte

QUADRE D'HONOR	
Els últims campions	
LLIGA D'ESCALA I CORDA	
ANY	CAMPIONS
2018	Pere Roc II, Jesús i Carlos
2017	Pere Roc II, Félix i Monrabal
2016	Miguel, Pere, Héctor II
2015	Puchol II i Santi
2014	Fageca, Javi i Monrabal
2013	Soro III i Jesús
2012	Álvaro, Salva i Herrera
2011	Miguel i Dani
2010	Genovés II, Salva i Nacho
2009	Genovés II, Salva i Héctor II
2008	Genovés II, Sarasol II i Héctor
2007	Núñez, Melchor i Tino
2006	Mezquita, Tato i Canari
2005	Mezquita, Tato i Canari
2004	Mezquita, Tato i Canari
2003	Núñez, Félix i Jesús
2002	Álvaro i Tino
2001	Álvaro i Dani
2000	Ribera, Oñate i Tino
1999	Sarasol I i Sarasol II
1998	Sarasol I i Sarasol II
1997	Álvaro, Oñate i Muedra
1996	Pigat II, Pigat III i Serrano

Font: Fundació per a la Pilota Valenciana

en quinze de talent, mentre que el punter de Meliana va respondre amb misils que volaven a un dit de la corda. La partida tornava a tirar cap als blaus. L'electrònic de Pelayo assenyalava un 35-40 que deixava totes les travesses en l'aire.

Una nova prova per al caràcter de Pere Roc II, sempre animant als seus companys. El de la Marina va demanar-les totes i es va tirar la partida a l'esquena. Jesús i Carlos van acompanyar-lo sense cometre errades, empentant als blaus contra els murs.

Amb 45-45 hi havia qui ja en tenia prou. «No es pot jugar més», s'escoltava a l'escala. Els sis jugadors estaven donant-ho tot i el campió era un misteri. La tensió sobre les lloses es podia quasi tallar i va transformar-se en alguna polè-

El trio de l'Ajuntament de Benidorm, després de guanyar l'últim quinze del campionat.

EDUARDO RIPOLL

« M'agrada tirar del carro, sóc de traure els 'collons' quan toca »

PERE ROC II
REST DE L'AJUNTAMENT DE BENIDORM

REACCIONS

« Intente demostrar que no és casualitat, que treballo i m'acople als companys »

PERE ROC II
REST DE L'AJUNTAMENT DE BENIDORM

« He començat amb dubtes pels nervis o la pressió, però he sabut entrar en la partida »

JESÚS
MITGER DE L'AJUNTAMENT DE BENIDORM

« M'agradria en un futur jugar al mig, però si em posen a la punta jugaré a la punta »

CARLOS
PUNTER DE L'AJUNTAMENT DE BENIDORM

mica, com una pilota que va caure de forma inesperada de la galeria i altra que un espectador va detindre de forma inexplicable quan ja volava per damunt de la corda. Això

va enfadar els blaus.

Amb tot, es va arribar a un 50-50 que va provocar un silenci sepulcral a Pelayo. Els rojos, al rest, van mantindre el temple en un quinze

indescriptible, inacabable, impossible de repetir, que va caure, amb tambori de per mig, del seu costat. Si no ho va ser, va semblar un punt d'inflexió en la final. Els blaus es

PROFESSIONALS

La llotja es va quedar xicoteta

En el lliurament de trofeus van participar el president de les Corts Valencianes, Enric Morera, el federatiu i de la Fundació, José Daniel Sanjuan, el representant de Bankia, Jaime Casas, el president d'honor de la Federació i la Confederació Internacional, José Luis López, i l'alcalde de Genovés, Pere Revert. El president de la Generalitat Valenciana, Ximo Puig, va presenciar la partida, però no es va poder quedar fins al moment del lliurament. F. CALABUIG

<< VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR
tècnica, però els contendents basaren el seu joc en la pegada, principalment de Jesús i Javi. Quan els mitgers entraven en joc, l'equip en qüestió dominava i sumava.

Però, una partida on les canones superen a les pilotades dibuixades, també pot ser bella. Sobretot perquè en els dos bàndols es van restar rematades que feien por. Eixes postures acrobàtiques per a tornar la vaqueta o simplement el fet de dominar-la a tanta velocitat, també és qualitat.

La tàctica no va predominar. Per moments es podia comprovar que hi havia intenció d'evitar als mitgers, però va ser més qüestió de, a veure qui podia més. I en este intercanvi de colps, en esta lluita de desgast, van guanyar Pere Roc II, Javi i Carlos als punts.

El començament va ser clar per als de Vila-real. Francés no se'n deixava cap i executava el dau a la perfecció, Javi afusellava i Bueno entrava si calia. Enfront, els rojos no trobaven la manera de desplegar el seu joc i cediren els tres primers parcials.

A continuació, Pere Roc II i els seus per fi aconseguiren agafar la iniciativa i, amb ella, evitar al gegant de Massalfassar. Amb menys poder ofensiu de la contra, els quinze queien com abans ho feien des de l'altre costat de la corda. La final estava en iguals a 30.

I continuaren pegant. I restant, I tornant a pegar. A la fi, el premi era per a aquells que feien el tret perfecte. Francés, Javi i Bueno tornaren a distanciar-se, ara en dos jocs (35-45). A continuació, novament taules, primer a 45 i després a 50. La gent continuava gaudint perquè la batalla fregava l'èpica. El cansament era evident, però els sis pilotaris treien forces d'on podien.

Els dos últims jocs es decidiren per detalls. El que va suposar el 55-50 per als de Benidorm va ser una meravella, quasi una obra d'art. Va ser net per als ara ja campions, però perfectament podrien haver sumat els de Vila-real. En el posterior, el definitiu, els blaus erraren unes

ELS CAMPIONS

Jesús aconseguí el tercer títol, per a Pere Roc II és el segon i per a Carlos, que debutava en la final, és el primer.

LA TÀCTICA

No hi hagué. Els dos equips intentaren evitar als mitgers, però va ser una partida on els pilotaris van basar el seu joc en la pegada.

LA FIGURA

Tots els jugadors van ser protagonistes, depenent del moment. L'aportació de les línies va estar tan igualada com el resultat.

LA PISSARRA

- DILLUNS 19 DE MARÇ. 18.30
- TRINQUET DE XERACO
 - Ian i Canari
 - Sergio i Brisca
- DIMARTS 20 DE MARÇ. 16.45
- TRINQUET DE MASSAGRELL
 - De la Vega i Héctor
 - José Salvador i Raül
- DIMECRES 21 DE MARÇ. 18.30
- TRINQUET DE GUADASSUAR
 - Puchol II i Tomàs II
 - Pere Roc II i Javi
- DIJOUS 22 DE MARÇ. 18.30
- TRINQUET PELAYO DE VALÈNCIA
 - Fageca i Salva
 - Pablo de Sella i Nacho

quantes pilotes. No era moment per a fer concessions. La final estava resolta.

Ara toca coronar als altres reis, els del raspall, en la final que tindrà lloc el pròxim diumenge en el trinquet de Bellguard. A diferència de la Lliga d'escala i corda, on s'han trencat molts pronòstics, els equips aspirants sí que són els que més apareixen en les quineies: el de Senyera, amb Ian, Canari i Ricardet, i el de Barxeta, de Moltó, Tonet IV i Llorja.

«He recuperat l'alegria d'anar al trinquet»

● TOT I LA DECEPCIÓ PER LA DERROTA, SORO III ASSEGURA QUE HA ACABAT SATISFET

VALÈNCIA | J. CANO

■ Com a cavaller de la pilota que és, Javi va acceptar la derrota amb filosofia, conscient del fet que la final se'ls va escapar per xicotets detalls. «Intentem eixir fort, com en totes les partides, però era normal que ells reaccionaren. Després hem alternat cada equip dos o tres jocs bons, però els últims han sigut els seus», afirmava.

BUENO

PUNTER SUB-CAMPIÓ

«En calent no puc estar molt content, però segur que demà valorarem com a molt positiu tot el que hem fet. Debutar, arribar a la final i perdre en iguals a 50 està molt bé»

Amb cinc finals a l'esquena, el de Massalfassar estava satisfet, però un poc decebut. No per ell, sinó pels seus companys. «Tenia més il·lusió per ells que per mi, perquè per a Francés i Bueno era la primera final. M'havien contagiada la seua il·lusió. Però poden estar ben contents. Estàvem descartats en les quineies i veges fins on hem arribat. De segur que jugaran més finals».

Javi va ser la principal opció en atac de l'equip de Vila-real. F. CALABUIG

PILOTA

RESULTAT

XXVII Lliga Bankia. FINAL

Pere Roc II, Jesús i Carlos

60

Francés, Javi i Bueno

50

VALÈNCIA | J. CANO
@jampilota

Benidorm continua manant en la Lliga Bankia d'escala i corda. I de nou, al capdavant de l'equip de la Marina, Pere Roc II, que retén el títol, esta vegada amb Jesús i Carlos com a companys. Per al mitger de Silla és el tercer entorxat i es manté invicte en les finals. El mateix succeeix amb el punter de Genovés, però en el seu cas perquè s'estrena-

BENIDORM, CAMPIÓ

Victòria i títol als punts

Pelayo es va omplir per a presenciar una final plena d'intensitat que es va decidir per detalls

va com a finalista.

El trinquet Pelayo es va omplir ahir d'aficionats per a presenciar la final, malgrat la possibilitat de seguir-la en directe per la plataforma web d'À Punt. És una dada per a la història: la primera retransmissió esportiva de la nova televisió pública ha sigut una confrontació de pilota. A l'escala i les galeries, la catedral es vestia del roig i blau dels seguidors dels sis pilotaris, perfectament diferenciats, també pels crits de suport.

La partida va ser sobretot intensa. Durant l'hora i mitja aproximada de durada i hi hagué lloc per a la

PASA A LA PÀGINA SIGUIENTE >>

La diferència de fer un quinze a temps

La igualtat durant la final va ser tanta, que cada quinze valia el seu pes en or, com es podia comprovar en la reacció de l'equip que l'aconseguia o en el que l'errava. La tensió es podia tallar ahir en la catedral de la pilota. F. CALABUIG

Quinzes a temps i les bregues internes, claus en el triomf

ELS ARA JA CAMPIONS VAN SABER REACCIONAR AL MILLOR COMENÇAMENT DE LA FORMACIÓ DE VILA-REAL

VALÈNCIA | J. CANO

Els mèrits de la victòria van estar compartits, però Pere Roc II va ser el líder del seu equip, sobretot en traure el caràcter guanyador en els moments complicats. El de Benidorm està imparable.

«Jo intente demostrar que este bon moment no és casualitat, que treballo, i intente acoblar-se als companys, ajudar-los i aprofitar-

me del seu joc. I així m'estan eixint bé les coses», explicava. Per la seua banda, Jesús reconeixia que en el començament no es va trobar còmode.

Després sí que va rendir al nivell que pot i, d'esta manera, conclou amb èxit la Lliga en la qual buscava reivindicar-se com un dels millors mitgers. «La pressió o els nervis m'han jugat una mala passada.

CARLOS

PUNTER CAMPIÓ
«Encara no m'ho crec. Jugar la primera final, viure este ambient i guanyar és molt gran. Hem començat regular però ens fem amb ells, encara que patint»

Carlos, ahir a Pelayo. F. CALABUIG

Errar tres pilotes m'ha fet perdre confiança, però he tornat a entrar en la partida i he agafat joc. He aconseguit calfar-me i jugar com volia», comentava al terminar la final.

Per al mitger de Silla, la clau de la victòria va ser «fer dos quinzes a temps i tenir més temple en els últims jocs», deia.

Això i les contínues bregues amb Pere Roc II. «Hem estat així durant tota la Lliga. Però eixa manera de ficar-nos tensió ens fa millorar durant les partides».

ELS NOSTRES CLUBS

SENTIMENTS DINS I FORA DEL TRINQUET

VA DE BO
Alberto Soldado

El trinquet, ple de gom a gom, s'entusiasma, llança coixinets cada dos per tres. Estem en la final de la Lliga i veiem un duel entre el classicisme de **Francés**, que xiquet com és sembla tindre un saber estar que ni **Juliet**, **Ricardet** o **Llopis**, i el joc incisiu, valent, trenca-dor, d'un esquerà com **Pere Roc II** que preferix la volea al rebot, que demana joc al mitger per a descarregar-li feina, amb una fam de victòria pròpia dels guerrers espartans i que acaba guanyant quan semblava que acabaria perdent, o qui sap, perquè la partida fou d'alternatives diverses.

Ningú volia perdre i ningú estava segur de poder guanyar. L'últim quinze, una forta pilota des del dau de Pere Roc II que toca muralla enverinada sense possibilitats de ser tornada per **Javi**.

Revalida títol de Benidorm, acompanyat d'un Jesús impecable, que humilment sempre va tindre fe en la victòria i d'un **Carlos** que, de la mateixa escola de son pare **Joaquín**, sap el que fa cada volta que fica la mà.

Avans d'encadilar-se amb el trinquet, el seu ambient, els va-

lencianes de San Juan de Argentina, que celebren el mig segle de la seua associació i vint-i-cinc anys del seu trinquet modern, han tingut oportunitat de saludar el president de la Generalitat, **Ximo Puig**, parlar-li dels seus projectes commemoratius i trobar-se amb la resposta d'un president que recorda les ajudes de la Generalitat, el seu dia, quan es va construir. «Este home està al dia», comenta sorprès **Ernesto Mestre**, secretari del Centre. Han saludat també **José Luis López**, que va fer possible aquella festa d'inauguració. Abans, en la porta del trinquet han abraçat a **Rovellet**, que els recorda que un parent seu, va ser el gerent del primer trinquet de San Juan i que va acabar en cadira de rodes quan es va derrocar part d'una muralla i li va lesionar les cames...

Rovellet els parla de «**El Manero**», un vell pilotari conegut pels tertulians argentins, descendent de la Marina i que va acabar la seua vida no fa molts anys lluny de San Juan, a Rosario. La seua filla és hui la presidenta de centre valencià de Rosario.

Els uns i els altres amuntonen records. **Joaquín Gisbert**,

Rovellet i Genovés, ahir amb els dirigents del Centre Valencià de San Juan d'Argentina. LEVANTE-EMV

el president, és fill d'un pilotari de Tàrbena. Va nèixer a Argentina. Va viatjar per primera vegada a Espanya en 1960, un viatge amb vaixell del que recorda tornar al seu nou país amb dos caixes de sabates amb pilotes de vaqueta conservades entre serradura per als últims jugadors sanjuaninos. Saluden **Genovés**, que recorda el dia de la inauguració del nou trinquet: «Jo ja no era Genovés -els diu- però si toca anar a celebrar l'aniversari em posaré en forma i farem el que toca», remata. I

clar, un el mira, i pensa que, sí, que Paco és capaç de vestir-se de blanc en el trinquet de San Juan, perquè Paco pot amb el que li tiren. «Faena té qui vullga derrocar-me», assenyala.

Un trinquet que serà preparat per a albergar, eixa trobada que tots desitgen torne a repetir-se. Dins del trinquet, sis joves valencians, en plenitud fan vibrar a una fidel afició. Tan fidel com la sang valenciana que seguix en els nés i besnés d'aquells emigrants de principis del segle XX. «Mon pare em

deia que la sang mai es fa aqua...», recorda Ernesto Mestre, per a explicar que les seues filles ja se senten part de la terra. «Esta setmana anirem a Xaló i quan arribem les portaré a la porta del meu besiaio. I els diré que elles són unes valencianes més. Ja saps, la sang mai es fa aqua... Les meues filles ja amen València perquè porten sang valenciana», sentència.

Serà correspost eixe amor pels valencians que van tindre el privilegi de continuar vivint en la terra dels seus pares?

El cap i casal manté viva la flama

► Socarrades, Tamborí i Pelayo són els tres clubs de la ciutat de València, que tira a faltar més instal·lacions

P. VALERO VALÈNCIA

■ És una de les paradoxes de la pilota. La ciutat de València, el cap i casa, el cor del territori, viu d'esquenes a l'esport dels valencians. A diferència del que ocorre en molt municipis dels voltants, els clubs de la capital lluiten contra enormes adversitats com són l'escàs coneixement del joc als barris i la manca d'instal·lacions on poder practicar i competir.

Malgrat tot, tres clubs mantenen viva la flama. El CPV Tamborí, que fa 20 anys d'història, el CPV Socarrades, al barri de Campanar (bressol de grans figures), i el club de Pelayo, amb la «catedral» com principal baluard.

El Tamborí, amb 20 socis, es presenta a pràcticament totes les modalitats. «Juguem a tot. A fron-

tó, llargues, raspall, galotxa... En totes les modalitats hem sigut finalistes en distintes categories», explica Joan Gregori, president del club, qui explica que tot va nèixer entre un grup d'amics del institut Benlliure. Encara que organitzen partides al barri de Benimaclet, Gregori explica que la seua gran dificultat és trobar espais per jugar. «Hem d'anar a l'Eliana, a Xilxes... Si volem jugar al Politécnic hem de pagar a una persona per a que ens obriga la porta», apunta.

Són les mateixes adversitats a les que s'enfrinta el Socarrades, un club que s'origina de la Colla Dimonis de Campanar, entre ells Alfred Contreras, secretari del club, en funcionament des de 2016, com a relleu de l'antic club, bressol de grans figures, desaparegut en els 90. Juguem a raspall, galotxa i frontó i estan potenciant les galotxes de Campanar, als carrers del barri.

Per últim, el club de Pelayo manté viva la pilota al centre de la ciutat gràcies, entre altres, a la figura de Peluco i la seua escola per a xiquets.

El CPV Tamborí, en funcionament des de 1997. FPV

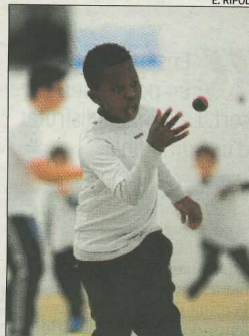
Membres del CPV Socarrades de Campanar. FPV

Resultats

XXXIV Trofeu Diputació
d'Alacant - Lliga de Llargues

Sella A - Parcent (suspesa)
Xixona - El Campello (suspesa)
Petret - Murla (suspesa)
Benidorm - Sella B (suspesa)

E. RIPOLL

Xiquets a l'escola de Pelayo.

UN CAFÉ EN PELAYO CON...

¿Qué se pide en el bar?

Un café solo

Le gusta corto e intenso, con un poco de azúcar. Le encanta saborearlo, apurarlo hasta que se queda frío.

Ramón Sedeño

EXPRESIDENTE DE LA FEDERACIÓ Y SECRETARIO GENERAL DE LA CIJB

Ramón Sedeño, en el trinquet de Pelayo. :: IRENE MARSILLA

«La mujer representa al 50% de la población y aporta otra vertiente. Su presencia es fundamental»

«Es necesaria una ley que regule la pilota, como la del uso del valenciano o la de la música»

«La pilota debe estar presente en las aulas igual que el valenciano»

Sedeño lidera un proyecto de intercambio cultural sobre pelota a mano con centros del País Vasco, Francia, Bélgica y Holanda

«En el colegio se ha logrado que los maestros conozcan este deporte y que niños y niñas jueguen en igualdad de condiciones», asegura

:: MOISÉS RODRÍGUEZ

VALENCIA. Hay tres rasgos característicos en el ADN de Ramón Sedeño: la música, la enseñanza y la pilota. Pasó la niñez rascándose las rodillas por las calles de Godelleta, jugando a galotxa o a frontón por las paredes del pueblo. Cuando tenía 15 años se marchó a Madrid para mejorar sus dotes con el clarinete en el conservatorio. Entonces ya tenía claro que quería dedicarse a la enseñanza. No es extraño, por lo tanto,

que durante su presidencia de la Federació se pusiese en marcha el programa Pilota a l'Escola. «Es el proyecto con mayúsculas», asegura. Considera los centros educativos como el foro idóneo para promocionar el deporte que ama.

Ramón Sedeño se apartó hace tiempo de los focos del deporte autóctono. «Ocho años de presidencia ya son suficientes, y además yo tuve que dar un paso atrás para cuidar de mi madre», comenta. Pero la vaqueta tira. «Si esto te apasiona va a ser así para toda la vida», reconoce. Ha aceptado ser el secretario general de la CIJB. El presidente, Alberto Soldado, le ha seducido con el argumento de que este cargo apenas le restará tiempo para estar con su familia. De momento, Sedeño ya lidera un proyecto que guarda similitudes con

Pilota a l'Escola. «Tenemos la oportunidad de seguir liderando la difusión de la pilota a mano desde aquí, esta vez a nivel internacional. La idea es hacer intercambios culturales con instituciones educativas a través de la pilota, pero también con otras modalidades que se juegan en otros lugares como el one wall o juego internacional», explica.

«Hemos contactado con centros del País Vasco y están ilusionados con la idea. También con otros de regiones de Francia, Holanda y Bélgica en las que se practica la pilota a mano», señala Ramón Sedeño. El proyecto se presentará en la asamblea de la CIJB que se celebrará en Valencia el 7 de abril de cara a ponerlo en marcha el próximo curso. El primer paso será crear una red a través de internet en la que cada cen-

¿QUIÉN ES RAMÓN SEDEÑO?

En la pilota

Godelleta: Allí jugó de niño y fue presidente del club.

Federació: Vicepresidente con Pedro Paredes y presidente 8 años.

CIJB: Es secretario general e impulsa un proyecto en colegios.

Vida profesional

Clarinete: El instrumento que toca, es profesor de música.

Maestro: Con 15 años fue al conservatorio y ya quería ser maestro.

Director: Cargo que ejerce en el colegio San Sebastián de Rocafort.

tro aporte material sobre la modalidad que se practica en su zona y en su lengua autóctona. «El segundo paso serían los intercambios, pero eso es más costoso. Al final eso serviría para conocer otras modalidades y aspectos culturales de las regiones donde se practican, y conocer y respetar las lenguas de esas zonas», especifica Ramón Sedeño.

El nuevo proyecto se ha denominado 'Escuelas de integración' y el que fuera presidente de la Federació esgrime el mismo argumento por el cual bendijo y bendice Pilota a l'Escola. «Es fundamental para la promoción de nuestro deporte. Hoy

día se han batido todos los registros de participación y me parece muy acertado que se haya implantado también en secundaria», afirma. Sedeño enumera las ventajas del programa cuya edición de 2018 acaba de comenzar: «Está sirviendo para que los maestros conozcan nuestro deporte y puedan implementarlo. Además, supone una pequeña ayuda para los profesionales que se hayan retirado. En tercer lugar, fomenta la igualdad, participan niños y niñas en igualdad de condiciones».

Reitera que los centros educativos son «el germen idóneo» para que la pilota siga expandiéndose. Sedeño se muestra partidario de que el deporte autóctono esté presente de forma obligatoria en los colegios e institutos. «En su momento se hizo una unidad didáctica preparada por profesores muy conocedores de la materia y estaba bien estructurada. La pilota es una de nuestras señas de identidad y debe estar en las aulas como tal, igual que sucede con otras, por ejemplo, el valenciano», argumenta. Respecto a la situación que se da en la actualidad, de que está presente en la educación física si el profesor la conoce y hay una sensibilidad por parte del docente de turno, dice: «Por eso me parece trascendental que los profesores tengan una formación específica».

El secretario general de la CIJB también califica como vital la presencia de la mujer si se quiere modernizar la pilota. «Antes este era un deporte de hombres, pero representan como mínimo el 50% de la población y aportan otra vertiente y una sensibilidad diferentes. Su presencia es fundamental, no sólo como espectadoras o jugadoras, también han de acceder a puestos directivos», proclama Sedeño.

Califica el mundo profesional como una pieza clave y admite que la pilota ha de estar regulada en todas sus vertientes, desde la formación hasta las competiciones y la obligatoriedad de su difusión. «No debe estar a expensas del político o el docente de turno. No es sencillo, pero hay una asignatura pendiente, que es la ley de la pilota, igual que existe la del uso del valenciano o de la música», concluye.